

## ת"פ (ירושלים) 39457-11-21 - מדינת ישראל נ' עטאלה גאבר

ת"פ (ירושלים) 39457-11-21 - מדינת ישראל נ' עטאלה גאברשולם ירושלים

ת"פ (ירושלים) 39457-11-21

מדינת ישראל

נגד

עטאלה גאבר

בית משפט השלום בירושלים

[26.08.2024]

כבוד השופט אביחי דורון

החלטה

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום ביום 16.11.21 בגין החזקת אגרופן.

הנאשם הודה והורשע, ביום 22.1.2023, במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית, בעבירה זו. הצדדים הסכימו כי הנאשם ישלח לשירות המבחן שיגיש תסקיר אודותיו, ולבקשת הסנגור יתייחס גם לשאלת הרשעתו.

המאשימה הבהירה כי עמדתה למאסר בעבודות שירות וענישה נלווית.

על פי עובדות כתב האישום ביום 20.12.2020 החזיק הנאשם ברכב בו נהג אגרופן לצורך הגנה עצמית.

הנאשם היה בן 19 בעת ביצוע העבירה.

שלושה תסקירים הוגשו אודות הנאשם.

מהתסקירים עולה כי הנאשם נעדר עבר פלילי, בן למשפחה נורמטיבית, אם חולה הזקוקה לעזרה, סיים תיכון עם

בגרות מלאה ועובד באופן מסודר.

ברקע החזקת האגרופן אירוע טראומטי שעבר הנאשם כשלוש שנים קודם לכן, כאשר הותקף בידי בני משפחה להם

סכסוך עם בן דודו, על רקע קרבתו אליו. באותו אירוע נדקר הנאשם 3 פעמים בגבו.

מאז החליט הנאשם להחזיק אגרופן ברכבו לחיזוק תחושת בטחונו ויכולתו להגן על עצמו, זאת אף שאביו התרה בו כי

החזקת האגרופן היא עבירה.

לאחר מעצרו, ונוכח ההליך המשפטי המרתיע, הביע הנאשם חרטה גמורה, ביטא את אכזבת משפחתו ממעשיו, ואף

סיפר כי אף נערכה סולחה בין המשפחות היריבות.

שירות המבחן התרשם מהנאשם כבעל יכולות תפקוד ויציבות מרשימות וגבוהות, התרשם עמוקות ממשפחתו

ומשאיותיו התקינות והנורמטיביות לעתיד.

שירות המבחן התרשם כי אין כל נזקקות טיפולית לנאשם, אף לא מטעם השירות עצמו.

עוד צוין כי ההליך המשפטי הינו בעל השפעה מרתיעה על הנאשם, וכי הסיכון לחזרה על עבירה כלשהי הינו נמוך ביותר.

בהתחשב בכל אלה המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש שיקומי של של"צ והתחייבות ולהימנע מהרשעתו. בתסקיר האחרון שהוגש הציג הנאשם לשירות תעודת מדריך בתחום הספורט מהמכללה לחינוך וטכנולוגיה ורצונו להשתלב במערכת החינוך בתפקיד זה.

ממסמך "נוהל משרד החינוך" שהעביר סנגורו לשירות עלה כי הרשעה עלולה לפגוע באפשרות זו. בהינתן כל אלה שב שירות המבחן ביתר שאת על המלצותיו, כשנוסף בבסיסן גם אינטרס קונקרטי של הנאשם שעלול להיפגע מהרשעתו. הממונה על עבודות השירות מצא כי הנאשם כשיר לריצוי מאסר בהן.

טיעוני הצדדים:

המאשימה ביקשה לדחות את המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעת הנאשם, זאת על רקע החזקת האגרוף על ידי הנאשם לצורך הגנה עצמית. לזכות הנאשם זקפה את הודאתו והיעדר עבר פלילי.

המאשימה ציינה כי עולה מתסקירי שירות המבחן שהנאשם חשוף לסכסוך משפחות, (ולכן הפוטנציאל לשימוש באגרוף אינו ערטיילאי בלבד, א.ד.) ובהינתן מסקנה זו, וגם בהיעדר נזק קונקרטי לנאשם, עתרה למתחם ענישה שבין חודש למספר חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, ועתרה לחודש מאסר דומה בתוספת ענישה נלווית.

הסנגור טען לעונש בעל פה, ולאחר מכן הגיש טיעון מסודר בכתב, לרבות פסיקה התומכת בעתירתו.

לטעמו, נסיבות החזקת האגרוף היו חשש מתקיפה בידי משפחה המסוכסכת עם משפחתו המורחבת, ובעיקר העובדה כי חששות אלה לא היו בעלמא, וכי הנאשם אף נדקר בעבר על ידי המשפחה היריבה.

לענין ההרשעה הציג הסנגור חוזר של משרד החינוך, ממנו עולה כי בדיקות שעורך משרד החינוך כשמוגשת בקשה להעסקת עובד במוסד חינוכי פלוני, כוללות גם מרשם פלילי, שככל שעולה ממנו כי למועמד הרשעה בעבירה שיש עמה קלון, או הוגש כתב אישום בעבירה שנסיבותיה חמורות, מהווים אלו סייגים להעסקת עובד.

בטיעוני ציין הסנגור מספר הדגשים, בהם גילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירה, השיקולים שעמדו בבסיס המלצות שירות המבחן, הודאת הנאשם וחרטתו, היעדר עבר פלילי, והפגיעה הקונקרטית שעלולה להיגרם לנאשם מהרשעתו.

הסנגור, כאמור, תמך עמדתו בפסיקה שהגיש.

בנסיבות לא ברורות, אין אזכור בפרוטוקול לטיעונים מצד הנאשם עצמו לעונש, אך אני יוצא מנקודת הנחה שטיעוני - ככל שהיו נשמעים או נשמעו ולא נרשמו - היו תואמים לטיעוני הסנגור.

דיון והכרעה:

נקודת המוצא לבחינת מתחם הענישה הינה מידת הפגיעה בערכים המוגנים, במקרה זה - שלום הציבור וביטחון, ושלמות גופו של אדם.

לא ידוע הרבה על הנסיבות הספציפיות בהן החזיק הנאשם באגרופן, למעט העובדה כי האגרופן הוחזק במכוניתו, וכי הרקע לכך - והנאשם למד מאביו כי מדובר בעבירה פלילית - הינו הגברת תחושת ביטחון האישי לאחר שנדקר בעבר במסגרת סכסוך משפחות.

בהתחשב בנתונים אלה, קשה לקבוע את מידת הפגיעה בערכים המוגנים, מקובל בפסיקה כי החזקת סכין או אגרופן לצורך הגנה עצמית, אינה מהווה נסיבה ההופכת את ההחזקה להחזקה "כדין", אך אין בה, לטעמי, אינדיקציה לעצמת אומדן הפגיעה בערכים המוגנים.

העובדה שהנאשם החזיק באגרופן במכוניתו ולא על גופו מהווה נסיבה מקלה, חרטתו והתרשמות שירות המבחן מהרתעת ההליך המשפטי על הנאשם, כמו גם התרשמויות נוספות מצמצמים את הסיכון להישנות מעשה העבירה, וניתן אפוא לומר כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים מוגדרת כנמוכה.

עיון בפסיקה מלמד כי מתחם הענישה בעבירות של החזקת סכין או אגרופן, כמו גם בתיק שלפניי, ינוע בין של"צ ומאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות.

לענין שאלת הרשעת הנאשם, אצטט מתוך ת.פ. 3099-05-20, מ"י נ' דנדיס (שלום ירושלים) בעיקר נוכח הניתוח המפורט של מקרה בעל מאפיינים דומים, ומובאות הפסיקה שבית המשפט נשען עליהן, לדוגמה:

"מדיניות הענישה בעבירות מסוג זה נרחבת ומגוונת, אך קיים הבדל בין החזקת סכין לבין החזקת אגרופן מבחינת התוצאה העונשית ואף בהתייחסות לשאלת הרשעה. אם בהחזקת סכין ניתן להגיע לתוצאה של אי הרשעה - ר':

רע"פ 4200/12 אבו זניד נ' מ"י (מיום 27.6.2012), כך גם בהחזקת אגרופן. ר' למשל: רע"פ 1949/15 תקורו נ' מ"י (מיום 2.4.2015), שם נתפס אגרופן ברכבו של אדם ללא עבר פלילי, והתיק הסתיים בהרשעה, של"ץ, התחייבות ומבחן. בשני המקרים התיקים הסתיימו בהרשעה אך צוין בשניהם כי התוצאה אינה מחויבת המציאות"...

"...רע"פ 2083/96 כתב נ' מ"י (מיום 21.8.1997) קבע בית המשפט העליון כי אי-הרשעה תיתכן בהינתן שני תנאים מצטברים: הראשון, כאשר טיב העבירה מאפשר אי-הרשעה מבחינת שיקולי הענישה ליחיד ולרבים; השני, כאשר הנזק העלול להיגרם לנאשם מעצם הרשעתו הוא קונקרטי ובלתי מידתי בנסיבות העניין. ראו בהקשר זה גם את ע"פ 5985/13 אבן נ' מ"י (מיום 2.4.2014) בפסקאות 6 ו-7. ביחס לתנאי הראשון, הנאשם עומד בו נוכח הנסיבות המינוריות של ביצוע העבירה, וכן נוכח פסיקה הנוגעת להחזקת אגרופן, המאפשרת סיום תיקים גם ללא הרשעה. ביחס לאישום השני, נדמה שיש לגזור מנסיבותיה הקלות של העבירה גם להקלה בדרישה לקיומו של נזק קונקרטי, נוכח גילו הצעיר והיעדר עברו הפלילי של הנאשם. לכן, אני מורה על ביטול ההרשעה".

כמו באותו מקרה, כן בתיק לפניי, מדובר בנאשם נורמטיבי שעבר עבירה בנסיבות מינוריות, מחד, ושהרשעה עלולה לגרום לו נזק קונקרטי, זאת לבד מגילו הצעיר בעת ביצוע העבירה.

בהתחשב בכל אלה, בהמלצות שירות המבחן ובנתונים שהיוו בסיס להן, אני מבטל את הרשעת הנאשם, קובע כי הנאשם עבר עבירה של החזקת אגרופן ומשית עליו את העונשים הבאים:

1. של"צ בהיקף של 200 שעות לפי תכנית שהכין שירות המבחן.

2. אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור בתוך שנה מהיום את העבירה שנקבע כי ביצע, ישלם סך 5,000 ₪. הצהרת הנאשם נרשמה לפניי.

המוצג יושמד

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ"ב אב תשפ"ד, 26 אוגוסט 2024, בהעדר הצדדים.